

Yalnızlığım Ve Sen

— serdar-dogan · 01 Aralık 2009

Ne hayatım sığırdı sıradan bir ana
Ne sevdam yerleşebildi
kalbimden başka bir cihana
Ne de sen tutunabildin
yüreğimden köklenen bir dala.
Kendi ellerimle boğdum yalnızlık denen illeti
Kendi ellerimle kana buladım sen denen beni.
Oysa bir tek yalnızlık dindirebiliyordu
zamansız esen içimdeki yeli.
Bir tek o, oysa bir tek o anlıyordu
susuz büyüyen dev özlemimi.
Saatler bir ertesi güne sarkarken

Kaldıramaz oldu yüreğim
Ve avutamaz oldu artık gözlerin.
Çünkü baktıkça gözlerine

Kayboluşumun resmini çizdim ellerime...

Kaybolmayan bir ben kalmıştım

Onu da gözlerine gömdüm sayende.

Gerisi yokluk...

Gerisi büyük bir boşluk...